

SELİN DEMİRKIRAN

KEHANET SERİSİ - I
GÜNEŞ VE AY

ulysses
yayımları

*Kitap okurken sadece sayfaları değil, ötesini görenlere,
Kara bulutlarını aralayan kendi Güneş'ini bulanlara ve henüz bulamamış
olsa da o ışığın izini süren herkese... Vazgeçmeyin.*

GİRİŞ

ESKİ DÜNYA TARİHİ KİTABI BÖLÜM I, VAELIRION

VAEIRION! YILDIZLARIN TACINI GİYEN YÜCE TANRI’NIN OĞLU...
GÖKYÜZÜNÜN KUTSAL TERAZİSİ SENİ YARGILIYOR.

İNSANLIĞIN KARANLIK KALBİNE İLAHİ BİR KIVILCIM ARMAĞAN ETTİN.
ÖLÜMLÜ KALBİN YASAK OLANA MÜDAHALE ETTİ.

TANRI’NIN OĞLU! EMANETİN ONLARIN AÇGÖZLÜLÜĞÜ VE HIRSIYLA
KİRLENEREK DÜNYAYI FELAKETE SÜRÜKLEDİ. YIKIMIN VE KAOSUN SO-
RURLULUĞU SENİN OMUZLARINDA.

İLAHİ TERAZİ HÜKMÜNÜ VERDİ. EBEDİ BİR KEFARETE MAHKÛM EDİL-
DİN. VARLIĞIN, YALNIZCA İNSANLIĞA BIRAKTIĞIN ÖZ KALANA DEK PAR-
ÇALANACAK, YOK OLACAK. ARMAĞAN SANA DÖNÜŞECEK, YIKIM SEN
OLACAKSIN. PIŞMANLIĞININ ÇIĞLIĞI KÂİNATTA SONSUZA DEK YANKILA-
NACAK.

UNUTMA, VAELIRION! KIBİR, EN YÜCE TAHTI BİLE YERLE BİR EDER.
SEN EBEDİ DENGİYİ PARAMPARÇA EDENSİN! SIRTINDAKİ YÜK, SENİN CE-
HENNEMİN OLACAK.

MAHKÛMIYETİN SONSUZLUĞU SENİ HER GÜN YENİDEN TÜKETİRKEN
MAHVIN SOĞUK NEFESİ YOK OLAN BEDENİNİN HATIRASINI DAĞLAYACAK.
SEN, VAELIRION! KUSURLU BİR TANRISIN VE SENİN ADIN, TANRISAL KU-
SURLARIN BİR SEMBOLÜ OLARAK SONSUZA DEK HATIRLANACAK.¹

1.Vitium: Latince kusurlu.

BİRİNCİ BÖLÜM FESTİVAL

“LUNABELLE”

Hislerine güven. Gece, sana tüm sırları anlatacak.

Fırtına yaklaşırken gökyüzü nefesini tutardı; uzaklardan gelen uğultu yavaş yavaş yükselir, yaklaşan felaketin habercisi olurdu. Ve sonra yıldırım ateş takip ederdi. *Yakıcı, ani, kaçınılmaz...* Bir şeyler değişmek üzereydi. Geri dönüşü olmayacak şekilde.

Fernville bugün her zamankinden farklıydı. Tarçın ve zencefil kokularıyla karışan kızarmış et dumanı sokakları dolduruyor, çocuk kahkahaları sarhoşların gevşek şarkılarına eşlik ediyordu. Rüzgâr, altın ve kırmızı flamları neşeyle savuruyor, onları dans eden ışıklarla gökyüzüne yükseltiyordu. Tüm bu ışıltıya inat, içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı.

Yanımdan geçtiğim çocuklar ellerindeki bayrakları sallayarak Aetherium’un kuruluş günü marşını söylüyorlardı. Her yıl olduğu gibi festival tüm coşkusuyla köyü ele geçirmişti ancak bir şeyler yanlış gibiydi. Hava sanki dalgalanıyordu.

Yazın son günleriydi ve yağmur sıcaklığı üniformamı ikinci bir deri gibi üzerime yapıştırmıştı. Bir anlığına durdum; hızlı yürümekten ve sıcaktan alınma yapışan, beyaza çalan sarı saçlarımın perçemlerini yüzümden çektim. O sırada uzaktan bana seslenmekte olan Mey’i duydum.

“Lunabelle.”

Geç kalmıştım ama Mey aile dostumuz ve yakın arkadaşım Ash’in annesiydi o yüzden selam vermeden geçip gidemezdim. Festivalde satacağı

malları yerleştirdiği kırmızı muşambalı tezgâhın arkasından bana coşkuyla el salladı. Mecburen adımlarımı oraya yönlendirdim.

“Ne kadar güzel olmuşsun!”

“Bu üniformalar saçmalık.” Üzerimdeki tören üniformasının uzun eteklerini huysuzca çekiştirdim. “Süs gibi dizilmek için.”

“Luna! Tanrılar aşkına! Çeneni kapalı tut, duyacaklar.”

Mey de köydeki her anne baba gibiydi. *Soru sorma, sorgulama, itaat et, ulu orta konuşma.* İçinde bulunduğumuz durumu dile getirmesek de görünenler aslında her şeyi açıklamaya yeterliydi. Bugünkü festival, buradaki sefaleti yalnızca bir günlüğüne maskeliyordu. Bolluk ve ziyafet yarın köyü terk edince hasarlı dünyada hayatta kalma mücadelesi yeniden başlayacak, fakirlik geri dönecekti. Mey, beni neşelendirmek için kendi hazırladığı renkli kokteyllerden birini uzattı.

“Babanın meyveleriyle yaptım. Denesene. Onlar neredeler sahi?”

“Evdeler. Bütün gün çalışıyorlar, biliyorsun,” dedim. Annem ve babam bugün de tarlada çalıştıklarından, festival gününün bile tadını çıkaramayacak kadar yorgundular. Kokteyl teklifini kibarca reddettim. “Çok geç kaldım, Mey. Törenden sonra Ash ile uğrarız.” Anlayışla başını salladı ve mutlaka uğramamız için tembihledi. *Storm yine geç kaldığım için beni öldürecek.*

Tüm odağım yalnızca törene yetişmek olduğundan koşar adım, etrafıma dikkat etmeden yürümeye başladım. Bir anda görünmez bir el beni çekiyormuş gibi yavaşladım. Havanın ısısı düştü; tüm tenimde buz gezdiriliyormuş gibi hissettiren ürperti her bir sinir ucumda dolaştı. Kalbim göğüs kafesimi yırtmak istermiş gibi atmaya başladı. Nefesim düzensizleşti ve sesler uğultuya dönüştü. Birkaç kalp atımı sonra ise his, geldiği hızla kayboldu ve her şey yeniden normale döndü. Etrafıma bakındığımda kimsenin bir şey fark etmemiş olduğunu gördüm. Benimse nabzım gümbürdüyor, kalbim neredeyse ağzımın içinde atıyordu.

Avcı içgüdüleri. İçimde uyanan o şey, bana büyüünün yakınımda olduğunu söylüyordu. Bazıları bu yeteneğe avcı laneti de derdi. İşin aslı bu, avcıların büyü için yegâne uyarı mekanizmasıydı ve benim burada dikilerek oyalanamayacağım kadar önemliydi. Nabzım az önceki uyarının bilincinde hızlanırken gözlerimi karanlık ormana çevirdim. En ufak bir ses ya da farklılık aradım. Doğa bile nefesini tutmuş gibiydi; orman sessizdi. Gölgeler oynaşıyor gibi görünse de büyük ihtimalle benim hayal gücümün eseriydi.

Kaybedecek vakit yoktu. Süslü üniformanın eteklerini çekiştirdim, koşar adım askerlerin toplandığı alana yürümeye koyuldum. Onları uyar-mam gerekiyordu. Sıralanmış askerlerin arasına daldım, hızla önlere doğru ilerledim. O sırada bana seslenen veya selam veren tanıdık simaları gör-mezden gelmek zorunda kaldım. Storm biraz ileride Üçüncü Bölük'ten bir askere fırça atmakla meşguldü ve aradığım kişi oydu. Telaşlı adımlarla yanına yaklaştığımı görünce memnuniyetsiz bir ifadeyle bana döndü ve o zavallı askeri rahat bıraktı.

Minerva Storm, köyümüzün sorumlu komutanı ve en üst rütbelisiydi. Uzun boylu, sert bakışlı, orta yaşlı bir kadındı. Herkes ondan çekinirdi ve söyleyeceklerimi düşünürsek az önce kulaklarından ateş çıkaracak kadar öfkelenmiş olması da benim talihsizliğimdi.

“Neredesin, asker? Saatin farkında mısın?”

“Avcı duyularım harekete geçti.”

Konu dolandırılmayacak kadar önemliydi, beni azarlama işini sonra-ya da bırakabilirdi. Hatta bunu yaparken tadını çıkaracağından emindim. Storm'un beyazlarla dolu seyrek kaşları havaya kalktı, boynunu atmaca gibi sağa sola çevirip kimsenin duyup duymadığını kontrol etti. Askerler arasında paniğe veya toplu histeriye neden olmamı istemiyordu.

Kısık gri gözleriyle işaret ettiğinde, diğerlerinden birkaç adım uzaklaş-tık. Yüzündeki sıkkın ifadenin cesaretimi kırmasına izin vermeden devam ettim. “Orman tarafından geliyor.”

“Lunabelle,” dedi. Sesi dikkatli ama bir o kadar da uyarıcıydı. “Ormanı defalarca kez aradık. Ne bulmayı umuyorsun, hayaletleri mi? Daha önce de oldu, biliyorsun.”

Biliyordum. Safkan avcı değildim, yarı kan bir aileden geliyordum ve bu tür yanlışlar olabilirdi. En azından daha önce uyarıldığımda ve bir şey bulamadığımızda Storm bana durumu böyle açıklamıştı. Yarı kan avcılar da tıpkı safkan olanlar gibi büyüü hissetme, direnç, hız, sessizlik ve çabuk iyileşme özellikleri alırlardı ancak onlardan daha güçsüzdük. Yine de yanılmıyor olma ihtimalimin göz önünde bulundurmasını istiyordum. Köyde benden başka avcı yoktu. Bu yüzden duyularımın veya bizzat benim bozuk olup olmadığımı test edemiyorduk. Onun sabrını bir parça daha zorlamaya karar verdim.

“Bu kez yanılmıyorsam?”

Storm, gri gözleri üzerimde, biraz düşündü. Bana inanmadığını bakışlarından anlıyordum ancak tümenden de görmezden geleliyordum. “Emin misin? Yine kötü görünüyorsun. Şu uykusuzluk sorunundan olabilir mi?”

Ah, hayır: Bana karşı yine bunu kullanıyordu. Evet, kabul ediyordum, bir parça uyuyamama sorunum vardı ancak avcı uyarısı başka bir şeyle karıştırılamazdı.

Uzayan sessizliğim karşısında Storm zaten en başından beri düşündüğü yargıya vardı. “Törenden sonra birilerini görevlendiririm. Yerine geç ve bundan kimseye bahsetme.”

“Ama...”

Bir elini kaldırarak beni susturdu. “Carin şehrinin komutanı da burada. Beni utandırmayın.”

Yüzümdeki ifadeden bunun aslında hiç umurumda olmadığını anlamış olmalıydı. Tıpkı benim, onun bana inanmadığını anladığım gibi. “Yerine geç, asker. Yine. Geç. Kaldın. Zaten.” Öfkeyle tane tane söylediği kelimelerden bunun için daha sonra bana ceza vereceğini anlamak zor değildi.

Elimi başımın üzerine götürüp asker selamı verdim ve yanından ayrılmaya davrandım. Arkamdan seslendi. “Asher Bennett’i takip et ve o ne yapıyorsa onu yap. Ne yapmıyorsa da Tanrılar aşkına, onları yapma! O genç adam en azından bir askerin nasıl davranması gerektiğini biliyor.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Senin aksine.”

Onu yanıtsız bırakarak -dışından, içimden bir sürü güzel yakıştırma yapabiliyordum- kendi birliğimin olduğu sıraya yürüdüm. Az önce övgüyle bahsettiği arkadaşım Asher Bennett, en ön sıradan bana el salladı. Tıpkı Storm’un dediği gibi örnek bir askerd. Üzerindeki ceketli üniformada tek bir kırışık yoktu. Kıvrıkcık saçlarını özenle arkaya taramış, sakallarını tıraş etmişti.

Yanına geçtiğimde kahverengi gözlerini üzerimde gezdirirken uzun ıslık çaldı. “Bu ne güzellik, Lu! Suratın biraz gülsün de insanlar ne kaçır-
dığını bilsin.”

Her zamanki gibi benimle uğraşıyordu ama aklım başka yerdeydi. Ona laf yetiştirecek ruh hâlinde değildim. Durgunluğumdan anlamış olsa gerek kaşları çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

Başımı çevirip arkaya baktım. Storm, sıraların aralarında gezinip askerlere fırça atmaya devam ediyordu. Fernville, güneyde küçük ve ihmal edilmiş bir köydü. Krallıktan ve başkentten uzak olduğumuz için askeri

yapılanmamız da her zaman gevşek olmuştu. Storm'un bu gevşek yapılanmayı bir günlüğüne de olsa düzene sokma ihtimali düşüktü. Yine de denemekten vazgeçmiyordu. Sımsıkı topladığı beyaz saçları ve atmaca bakışlarıyla herkesi azarlıyordu. Nizami üniforması üzerinde doğduğuna yemin edebilirdim. Asıl yapması gereken şeyi ise yapmıyordu: *ormanı aramak*.

Ash kaşları çatık hâlde yüzüme bakıyor, benden yanıt bekliyordu ama ben ona az önceki durumu anlatıp anlatmamakta kararsızdım. “Yine uyuyamadın mı?”

“Eh işte,” dedim. “Biliyorsun, kâbuslar.”

“Revirden aldığın ilaçları içsene. Kendine kastın mı var?”

Ash, ona ne zaman dert yansam, bana gerçekçi bir çözümle gelirdi. Şu an ise öncelikli sorunum lanet kâbuslarım ya da uykusuzluğum değildi. Onlarla uzun süredir yaşıyordum. Bir süre daha yaşamaya devam edebildim.

“Uyuşmak istemediğimi söylemiştim, Asher. Ondan değil. Uzatma.” Tam ismini söylediğimde, konuyu uzatmaması konusunda ciddi olduğumu anladı. Öfkelendiği zamanlarda yaptığı gibi dudaklarını sıkıp ince bir çizgi hâline getirdi. Benimle inatlaşmaması gereken huysuzluk anlarımı tecrübelerine dayanarak biliyordu. Çocukluk arkadaşım ve karakolda devriye ortağım. Yani yıllardır vaktimizin çoğunu beraber geçiriyorduk.

“Ne o zaman?” diye diretti. Ona söylememek haksızlıktı, ayrıca temkinli olmasını istiyordum. O yüzden anlatmaya karar verdim. Ona doğru yanaşıp fısıldadım.

“Avcı duyularım beni uyardı. Büyü için.”

Ash'in bir an rengi atmış gibi göründü. Az önce yüzünde yer edinmiş küskün ifade yerini endişeye bıraktı. “Bildirmen gerekli, Lu. Hemen.”

“Bildirdim. Storm bana inanmadı galiba.” Sesim homurdanır gibi çıkmıştı ve barındırdığı hayal kırıklığını da ne yazık ki saklayamamıştım.

“Emin misin?”

Ona öyle bakışlar attım ki bir adım geriledi. Bu sorudan nefret ediyordum. Bu karakolun kuruluş amacı bile karanlık magusları², yani isyankâr büyücüleri yakalamakken onlardaki bu rahatlık nereden geliyor anlamaya çalışıyordum.

“Harika,” dedim. “Sen de bana inanmıyorsun.”

2.Magus: Büyücü. Saraya kayıtlı olmayan, isyankâr magus topluluğu karanlık magus olarak bilinmektedir.

“İnanmıyorum değil. Bak, kâbuslar ve uykusuzluk seni zayıf düşürüyor. Senin gibi yaşasaydım şurada düşer bayılırdım.”

“Avcı duyularımın uyarısından eminim, Ash. Orada olduklarından? İşte ondan emin değilim. Daha önce kimseyi bulamadık çünkü.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve bir elini omzuma attı. “Lu, Storm haklı olabilir. Ona bildirdiyse önlemimi alacaktır. Kendin de aradın, yoklardı.”

Bana hatırlattığı ve vurguladığı son cümle iyiden iyiye canımı sıktı. Haklıydı. Diğer zamanlarda kuralları hiçe sayıp, ormana çıkıp kendim de aramıştım ve hiçbir şey bulamamıştım. Sanırım o ilaçları kullanmaya başlamanın vakti gelmişti.

İlerideki malzeme yığınına yürüyüp liderlik flamamı aldım ve tozlu zemine saplayıp aklımda düşüncelerle ona yaslandım. Avcı olduğum için yeteneklerim buradakilerden daha üstündü. Bu da bir yıl önce sınavları en yüksek puanla geçmemi sağlayarak beni en genç birliğin lideri yapmıştı. Gerçi Storm’un her zaman Ash’i lider yapmak istediğini düşünmüştüm.

Ash birkaç dakika süren sessizlikten sonra beni dirseğiyle dürterek karşıdan gelen kadını gösterdi. Kate Mapple, köyümüzün yaşlı ve biraz çatlak şifacısıydı. Üzerinde gökkuşağını kıskandıracak renklerdeki elbisesi ve saçlarının arasındaki dal ve yapraklarla töreni izlemeye gelmişti. Seçtiği enerjik giysilerin aksine, ruhsuz adımlarla izleyicilerin arasına karıştı.

Ash, çocukluğumuzdan beri onu komik bulduğumu biliyordu ve keyfimi yerine getirmeye, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. At kuyruğu yaptığım uzun ve dalgalı saçlarımı havaya kaldırıp salladı. “Seneye törende senin saçlarını da onun gibi süsleyelim.”

Sinir bozucu bir ifadeyle gülümsedim ve saçlarımı ellerinin arasından kurtardım. “O kadar da uzun boylu değil, Bennett,” diye homurdandım. “Henüz o kadar delirmedim.”

“Şimdilik.”

Ona gözlerimi devirdim ve hoş olmayan kelimeler mırıldandım. Ash kakhaha atarken gergin hava da dağıldı.

Göz ucuyla Storm’un hazırlanan platformda yerini aldığını gördüm. Keskin gözleri ikimizin üzerinde memnuniyetsiz bir ifadeyle oyalanınca, gülmeyi kesip yerimizde ciddi bir yüz ifadesi takınmaya gayret ederek pozisyon aldık. *Aptal tören.*

Kutlamaların akış programı bile her sene aynıydı: bayat bir canlandırma gösterisi, caka satma yürüyüşü, kapanış, ziyafet ve festival... Canlandırma gösterisi buradan gördüğüm kadarıyla son perdeye gelmişti. Blaze soyundan ilk kralın avcılarla iş birliği yapıp büyücüleri alt edışı, Aetherium'un kuruluş hikâyesi ve en güçlü büyücüler olan Antiklerin buzlar arasında sonsuz uykuya hapsedilişi... Ezberlemiştik.

Son aşama askerlerin, yani bizim yürüyüş gösterimizdi. *Güçlü ordu, güvenli ülke vurgusu...* En önde her zamanki gibi bando takımı yer alıyordu. Yürüyüşümüzde bize onlar önderlik edecekti. Herkesin üzerinde bugüne özel birliğini veya görevini işaret eden süslü giysiler vardı.

Bandonun uyarı melodisini çalmasıyla doğrulduk ve yürüyüşe başladık. Ritmik ve uyumlu adımlarla protokolün önünden geçerken komutanlara selam durduk. Askeriyeye ilk katıldığımda bu adımlar için yaz sıcağının altında günlerce çalışmıştık ve benim için bir nevi ceza gibiydi. Storm da ayağa kalkıp bizlere selam durdu. Neyse ki az sonra bu eziyet bitecekti. Adımlarımızı bozmadan belirlenen açıklığa geldik ve dağılma emrini beklemeye başladık.

Birkaç dakika sonra Storm alana geldi ve emri verdi. Yanıma gelen bir askerın kulağına fısıldadığı sözleri memnuniyetle dinledi ve bana beklemem için işaret etti. Ash de benimle birlikte beklemeye koyuldu. Storm, sert adımlarla yanıma yaklaştı. Yüzünde törenden önceki bıkkın ifadenin aksine, şefkat vardı. “Ormanı arattım, Elaine. Kimse yok.”

Ona başımı sallayarak karşılık verdim. Bunun beni rahatlatması gerekirken daha çok huzursuz olmuşum. *Deliriyor muyum?* Yanımda duran Ash, olması gerektiği gibi bir hayli rahatlamış görünüyordu.

Storm, “Festivale katıl. Biraz eğlen,” dedi ve omzuma birkaç kez teselli etmek amacıyla vurdu. Tozlu zeminde topuklarını döndürdü ve sert adımlarla yanımdan uzaklaştı.

O gider gitmez boynuma kadar kapalı olan düğmeleri gevşettim. Ash bir şey demeye cesaret edemiyor, sadece yanımda dikiliyordu. “Hadi biraz eğlenelim. Bren nerede?” diye sordum. Bu konuyu konuşmamak en iyisiydi. Günlük nasihat dozumu da almıştım.

“Ona saat vermiştim ama maske standındadır bence.”

Ash'in haklı olduğunu bildiğimden rengârenk fenerlerle süslenmiş festival alanına doğru adım attım. Normalde bakımsız ve cansız olan köy, bu-

gün flamalar ve fenerlerle ışı ışıldı. Fernville, gri havasını bir günlüğüne geride bırakmıştı.

Resmî program bitmiş, herkes alışveriş ve kutlama havasına geçmişti. Aradığım kişiyi tam da tahmin ettiğim yerde görünce gülmüsedim. Arkası bize dönüktü, maske yapma standının başındaydı. Kuzgun siyahı saçları, minyon yapısı ve imrendiğim dolgun kadınsı hatlarıyla onu başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. Bren farklı bir tipti ve çok güzeldi.

Uzaktan bile ne kadar keyifli olduğunu hissedebiliyordum. Yanına yaklaştığımızda kuzguna benzeyen bir maske hazırladığını gördüm. Maskesini tüylerle kaplamıştı, üzerine siyah sim dökmekle meşguldü. Evinin bir duvarını kendi yaptığı maskeleri sergilemeye ayırmıştı. Çocukluğumuzdan beri üçümüz hiç ayrı kalmazdık.

Bren yaptığı işe kendini öyle kaptırmıştı ki Ash'in arkasına yanaştığını fark etmedi. Ash onun elinden maskeyi kaptı, yüzüne geçirdi. Henüz kurumamış yapıştırıcıyı hesap edememişti. Bren şen şakrak bir kahkaha attı. "Sonsuza kadar o maskenin içinde kalırsın umarım."

"Çıkarın şunu," diye debelendi Ash.

"Ah, hayır canım. Kendin çıkaracaksın," dedi Bren. "Bozmadan."

Ash maskeyi çıkaramadıkça canlı bir kuzgun ona saldırıyor gibi görünüyordu. Tek yolu maskeyi parçalamaktı ancak bunu yaparsa Bren de muhtemelen onu parçalayacağı için cesaret edemiyordu. "Çıkarın şunu yüzümden!" Ash, parmakları sime bulanmış hâlde, öfkeli ama nazik hamlelerle maskeyi çekiştirmeye başladı.

Gülmeme engel olmadan başımı iki yana salladım. "Çocuk gibisiniz," diye söylendim. Sanat eserine gelecek en ufak bir hasarda öfkesini ben de tadardım. Bu yüzden hayli dikkatli olmaya özen göstererek Ash'in yüzünden maskeyi zor da olsa ayırdım. Bren, sadece söylenerek, çenesiyle birini öldürebilirdi.

Maskeden kurtardığım Ash, homurdanarak cebinden çıkardığı mendille yüzünü temizlemeye başladı. Sesi boğuk olsa da hoş söyler söylemediğini anlıyordum. Çok özendiği görüntüsü bozulmuştu.

"Şu maske yapma işinden ne zevk alıyorsun asla anlayamayacağım," dedim. Bren'e dönüp kurtardığım maskeyi ona uzattım. Bu sırada ellerime bulaşan bol miktarda simin, her gün banyo yapsam da uzun süre benimle

kalacağını biliyordum. Bren, şımarık bir ifadeyle omuzlarını havaya kaldırıp indirdi ve ara vermeden gülerken maskeyi kuruması için salladı.

Birkaç dakika daha hevesini almasını bekledikten sonra onu da yanımıza alarak panayır alanında gezinmeye başladık. Bren, yapmak istediklerini liste hâline getirmişti. Işıl ışıl sokaklar ve gülüşen insanlar arasında dertlerimi kısa bir süreliğine de olsa unutmak kolaydı.

Gezgin tüccarların sergilediği birbirinden ilginç eşyalar göz alıcıydı. Antika pusulalar, süslü metal kafeslerin içinde yanan tütsüler, hareket enerjisi veya güneş enerjisiyle çalışan envaiçeşit saatler... Hepsini hayranlıkla süzüyorduk.

“Yemek yediniz mi? Festival dondurmasını denemek istiyorum,” dedi Bren enerjik bir sesle. Yememiştim ama canım da istemiyordu. Dondurma daha cazip bir seçenektir. Kar, süt ve meyveden yapılan dondurmalar buraya Eski Dünya’dan kalan ve ısıyı koruyan kaplar içerisinde getiriliyordu.

Ash, üçümüze de dondurma almaya giderken Bren, maske kazasıyla ilgili hâlâ onunla dalga geçmekle meşguldü. Ash, benimkini uzattı, Bren’e dondurmasını uzatırken gözleri hırsıyla parladı. Ona yakın zamanda tatsız bir şaka yapacağından emindim.

İkisinin atışmalarını gülümseyerek dinlerken bir yandan da çilekli ve limonlu dondurmamdan kaşıklıyordum. Bir anlığına kendimi mutlu hissettiğimi söyleyebilirdim. Avcı hislerimin ise bir yanılgı olduğuna kendimi ikna etmek üzereydim.

Arkamdan aniden birinin sarılmasıyla olduğum yerde sıçradım. İri cüsse, elimdeki dondurma kaşığına kaptı. “Eos! Kaç kere söyleyeceğim? Böyle sessizce yanaşma bana! Bir gün elimden bir kaza çıkacak!”

“Kızma, abla. Ayrıca senden daha iriyim artık. Beni öyle kolay pataklayamazsın.” Genç irisi küçük kardeşim, çaldığı kaşıkla dondurmamdan arsızca yemeye başladı. Dondurma kaşığı, kocaman ellerinin arasında oyuncak gibi görünüyordu.

“Seni öyle bir pataklarım ki, küçük böcek.” Üstelik ben de pek ufak tefek sayılmazdım. Ortalamanın üzerinde bir boydaydım ve askeriyede yaptığım idmanların sonucu olarak atletik bir vücuda sahiptim. Eos, sabrımı zorladığı anlarda yaptığım ufak numaralara rağmen bir türlü akıllanmak bilmiyordu. Mavi gözlerime yansıtmaya çalıştığım tehditkâr ifadeyi hiçe saydı. Asi tavrını sürdürmekte kararlıydı.